

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa W. J.
przeciwko Komendzie Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w D.
o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz dodatkowy urlop
wypoczynkowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2016 r.,
skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu
Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku
z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt VI Pa 24/15,

**odmawia przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z
prawem prawomocnego wyroku do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Ciechanowie wyrokiem z dnia 8 grudnia 2014 r. zasądził od strony pozwanej Komendy Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w D. na rzecz powoda W. J. kwotę 980,04 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz dodatkowy urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I), w pozostałej części oddalił powództwo (pkt II) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt III i IV).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód pełnił służbę w Komendzie Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w D. w okresie od dnia 1 października 1992 r. do dnia

15 stycznia 2013 r. Z dniem 15 stycznia 2013 r. stosunek służbowy powoda został rozwiązany na podstawie art. 43 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 603). Powodowi przysługiwał coroczny urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni oraz urlop dodatkowy w wymiarze 13 dni, łącznie w wymiarze 39 dni.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy uznał, że powód w 2013 r. nabył prawo do 4 dni urlopu wypoczynkowego, bowiem z uwagi na rozwiązanie stosunku służby z powodu przejścia na emeryturę przysługiwał mu urlop proporcjonalnie do okresu przepracowanego. Skoro niespornym było, że powód urlopu wypoczynkowego w naturze nie wykorzystał, to przysługiwał mu ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop w kwocie 980,04 zł. W tym zakresie Sąd Rejonowy powołał się również na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 20 sierpnia 1997 r., III ZP 26/97 (OSNPiUS 1998 nr 5, poz. 145), zgodnie z którym urlop w wymiarze proporcjonalnym przysługuje także w sytuacji, gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w związku z nabyciem uprawnień emerytalnych.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód zarzucając naruszenie prawa materialnego przez bezzasadne zastosowanie przepisów Kodeksu pracy przy ustalaniu prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz powoływania się na uregulowanie zawarte w art. 71e ust. 2 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej. W uzasadnieniu apelacji powód powołał się również na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 lutego 2010 r., K 1/08 (OTK-A 2010 nr 2, poz. 14).

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku wyrokiem z dnia 26 czerwca 2015 r. oddalił apelację.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności podniósł, że zgodnie z art. 5 k.p., jeżeli stosunek pracy określonej grupy pracowników regulują przepisy szczególne, przepisy kodeksu stosuje się w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami. Oznacza to, że jeżeli dany zawód podlega ustawie szczególnej, przepisy Kodeksu pracy stosuje się w zakresie kwestii nieuregulowanych w ustawie szczególnej. Tą ustawą w stosunku do powoda jest ustawa o Państwowej Straży Pożarnej, która nie zawiera pełnej regulacji dotyczącej urlopów wypoczynkowych i wysokości

należnego ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Wobec tego prawidłowo Sąd pierwszej instancji odniósł się zarówno do przepisów Kodeksu pracy, jak też ustawy o Państwowej Straży Pożarnej. Sąd Okręgowy wskazał, że stosownie do art. 98 ust. 1 tej ustawy strażak zwolniony ze służby na podstawie art. 38 ust. 4 i art. 43 ust. 2 pkt 1, 2, 5 oraz ust. 3 pkt 3-5 otrzymuje odprawę, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe oraz zryczałtowany ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany w danym roku przejazd, o którym mowa w art. 63. A zatem skoro stosunek służby został rozwiązany w związku z przejściem na emeryturę, to powodowi przysługuje urlop w wymiarze proporcjonalnym do okresu przepracowanego (art. 155¹ § 1 pkt 1 k.p.).

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skargę oparto na podstawie naruszenia prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 5 k.p. przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że w odniesieniu do byłych funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej po zakończeniu służby stosuje się przepisy Kodeksu pracy, podczas gdy funkcjonariusze tej służby nie są pracownikami w rozumieniu art. 2 k.p., a w konsekwencji, przepisy ustawy o Państwowej Straży Pożarnej nie mogą być uznane za przepisy szczególne w rozumieniu art. 5 k.p., ponieważ nie regulują one stosunków pracy określonej kategorii pracowników,

2. art. 98 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 43 ust. 2 pkt 5 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej w związku z art. 155¹ § 1 pkt 1 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że byłemu funkcjonariuszowi Straży Pożarnej po zakończeniu służby nie przysługuje ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe za pełny rok, lecz w wymiarze proporcjonalnym do okresu przepracowanego u tego pracodawcy w roku ustania stosunku pracy, podczas gdy przepisy Kodeksu pracy nie mają zastosowania do pragmatyk służbowych.

W oparciu o powyższe powód wniósł o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem oraz o przysądzenie mu od strony pozwanej kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powoda wskazał, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 5 k.p., art. 98 ust. 1 pkt 2 oraz art. 43 ust. 2 pkt 5 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej i art. 155¹ § 1 pkt 1 k.p. Dodatkowo podniósł, że przez wydanie zaskarżonego wyroku została mu wyrządzona szkoda w postaci nieotrzymania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w kwocie 6.663,96 zł, a jego zmiana lub uchylenie w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Powodowi przysługiwał bowiem ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy za 2013 r. w wymiarze 39 dni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeśli skarga jest oczywiście bezzasadna.

Bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie zostałyby uwzględniona, czyli Sąd Najwyższy oddaliłby ją (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 października 2011 r., II BP 10/11 r., niepubl.; z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem” (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2010 r., I BP 2/10, niepubl.). W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu 424⁹ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 sierpnia 2013 r., II BP 5/13, niepubl.; z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13).

Skarga powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku jest oczywiście bezzasadna. Art. 71e ust. 2 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej wprost stanowi, że do urlopów, o których mowa w art. 71 i 71a, w zakresie nieuregulowanym ustawą, stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Wobec tego, mimo że podstawą odesłania do przepisów Kodeksu pracy nie może być art. 5 k.p., który statuuje subsydiarny mechanizm stosowania norm Kodeksu pracy do regulacji statusu pracowników, których stosunek pracy jest określany przez przepisy szczególne i nie odnosi się do ustawy o Państwowej Straży Pożarnej regulującej status w zatrudnieniu osób świadczących pracę w ramach stosunków administracyjnych, to naruszenie tego przepisu przez Sąd Okręgowy nie wpływa na treść wyroku.

Zauważyć również należy, że art. 98 ust. 1 pkt 2 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej stanowi wyłącznie, że strażak zwolniony ze służby na podstawie art. 38 ust. 4 i art. 43 ust. 2 pkt 1, 2, 5 oraz ust. 3 pkt 3-5 otrzymuje ekwiwalenty pieniężne za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe, nie określając wymiaru niewykorzystanych urlopów, za które przysługuje ekwiwalent.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.